

Но не било за дълго всичко това. Единъ день, когато съ другари билъ на ловъ, морето се развълнувало, заревало бѣсно и тѣ едва се спасили мокри до коститѣ. Андрей настиналъ и легналъ на легло. Три дни и три нощи лежалъ безъ съзнание. Добрата баба Лена се грижела за него. На четвъртия день тя видѣла какъ той плахо отворилъ очи и умолително погледналъ настрани. Тя приседнала на леглото до него и го запитала:

— Какъ си чичо Марко, по-добре ли си сега?

— Слушай, бабо, тихо отговорилъ той. Краятъ на моятъ животъ вече наближи. Скоро ще се раздѣлимъ. . . Но слушай ме, що ще ти кажа. Искамъ на тебе да повѣря тайната на сърдцето си. Дай ми дума, че никому нѣма да кажешъ. . .

— Никому, никому нѣма да кажа. . . кажи! . .

— Помнишъ ли бабо, че ти ми разказваше за. . . Анна, че се оженила за Филипа. Че тя би се зарадвала, ако узнае отъ нѣкого, който е видѣлъ съ очитѣ си какъ е умрѣлъ Андрей. Помнишъ, нали? И че тя ще се успокои съ това?

— Да, да. . . А ти, да не си го видѣлъ?

— Не. . . но азъ съмъ самия Андрей. Утре може би, ще съмъ трупъ — иди тогава и успокой Анна!

— Ти лъжешъ, Андрей, не може да бжде! Андрей бѣше по-високъ и снаженъ мжжъ.

— Ехъ, та малко ли мжки и тегло преживѣхъ, бабо? . . .

И той ѝ разказалъ всичко отъ край до край. Бабата се разплакала, искала да отърчи до мелницата и обади всичко, но той я задържалъ: „Не трѣбва. Нали ми обѣща, че никому нѣма да кажешъ. Кажи на Анна, че азъ я обичахъ, обичахъ и децата си и за тѣхното добро и щастие понасяхъ всички мжки и лишения. Ахъ, какъ искамъ да ги видя поне веднажъ. Но, не. . . Тѣ ще се изплашатъ отъ мене.